

ז'אקו: מה אתה עושה פה?
 פועל: פועל מיטען מאיסטנבול.
 ז'אקו: זאת עבודה? לפי התקנות
 אתה יוצא לקורסי-יעול.
 פועל: ייעול?
 ז'אקו: אבל בהול!
 פועל: והמיטען?
 ז'אקו: שיחכה. עד שתגמור ללמוד.
 פועל: זה יתקלקל!
 ז'אקו: מה לעשות?
 יחי התקנות.
 נראה להם
 נראה להם
 ובמנות קטנות.
 מה יוצא כשעובדים
 לפי התקנות."

קורא יקר,

אם נדמה לך שהדושיחון הזה כבר מוכר לך מאישהו מבט טלוויזיוני או ראיון רדיופוני או אולי כותרת של איזה צהרונג, כל הכבוד לך. יש לך זיכרון מצויין. שתי נקודות.
 ואם אתה חושב שכל דימיון בין החי-רויים האלו (שנגובו לפי התקנות, וב"אמצע החזרות, מספר הפומנות של "שמח בנמל") למוג'האויר בנמל חיפה, בנמל-התעופה, בנמל-אשדוד, ובכל מקום אחר במדינה שם עושים החברה הדפוסים

ז'אקו מלך הנמל והברו ברוך ב"שמח בנמל" יפהפיה שיודעת לנדנד, וכשהיא עוברת כל הנמל רועד

כי שניהם עובדים בנמל ויודעים ש-שקספיר אמר שמי שיש לו יש לו, ומי שאין לו גם כן רוצה שיהיה לו; אבל ביום אחד משתנים האינטרסים של ז'אקו, באופן פרטי מאד (וזאת אומרת שנכנסה לו אשה לנמל), ואז הוא מתחיל לעשות פתאום קונצים כאלו אה-לה-היושוע פרץ. וברוך מנסה להרגיע אותו ואומר לו: "אתה זוכר שאמרת פעם שיש לנו חוב לאומי?"

"חוב לאומי! חוב לאומי," רטן ז'אקו המלך — "ומה עם החוב במכולת?"
 "בכל פעם שאנחנו מכניסים תיקון ב-מחזה — אנחנו מוצאים את זה בעיתון יום אחרי כן," מסביר אורגד ורדימון. מדוע השקיע את כספו בנמל בביטחון, למצאו על פני המים, "סוף סוף," הוא טוען, "מחזה מצחיק על מציאות עצובה."
 ובינתיים שמח בנמל, כי כל ה"מי ומי" עובדים בעליו: הבמאי יוסף מילוא, והי-פיזמונאי דן אלמגור ("אנחנו משתפים פעולה בחשק מאז מחברות החשק"), ה-מלחין משה וילנסקי (שמעידן שושנה דמארי עד פיזמוני פירסומת תדיראן הוא מלחין שתמיד מעודכן), המעבר אלכס וייס (שאפילו אלילי פופ בני טפשי-עשרה קוראים לעזרתו, כשהם נתקעים על קוצו של צליל), אושיק לוי (שכבר טוענים שמה שעשה קובלן ליהורם גאון יעשה ז'אקו לאושיק, וזאת אומרת, כל הכבוד), שמעון ישראלי שהוציא ממחבואים את קול הבס שלו (המפורסם עוד מימי "קום בוקר כנס בקר! אהחחחחח..."), ורק דבר אחד יפה עדיין חסר: איזו חתיכה יפה-פיה שיודעת לנדנד, וכשהיא עוברת כל הנמל רועד — או אם אתם מכירים אחת כזו, יש עבודה עוד תפקיד פנוי ועומד.

טריטו — יישפך פה דם, תמיד ישנה איזו בדיחה פה ושם.
חוב לאומי במכולת. ואם לקחת בחשבון שמטמור (מי שנכנס לים) ויש-ראלי (סתם יום של חול) הם כבר חברים הרבה שנים טובות, אי אפשר להבין איך זה כששני חברים כותבים על שני חבי-רים ושני הגיבורים שלהם הם לא סתם חברים כי אם ידידי-נפש: ז'אקו מלך הנמל, הוא אחד שהכל הולך לו. גם ברוך הולך לו. הולך לשבת בשבילו בבית-הסוהר, לא פעם אחת כי אם פעמיים.

עבודת נמלים כל-שהיא, אינו מקרי בהחלט — שוב הצדק אתך. בהחלט.
 כי שמח בנמל הוא מחומר חדש על בעיות עבודה בישראל. והסיבה היחידה לכך ששמו אינו עצוב בנמל, היא על-פי עדות מהבריו, יורם מטמור ושמעון יש-ראלי, ש"זה לא קונץ לכתוב מלודרמה, מספיק להסתכל בעתונים ולבכור, אבל אצלנו, כבר הרבה שנים, זה הולך תמיד עם איזה דיגדוג של הומור, הגיבורים שלנו הם כאלו אנשים משונים: אפילו כשנדמה שהם הולכים על סכינים ושאר-

יגאל

בשן:

אל-על!

יגאל בשן בפסטיבל פאלרמו עם כושיות מתנועות

האיטלקים חמי-המוג השליכו קלי-פות על זמרת בת-ארצם, שלא השביעה את רצונם, הגיבו בחוסר נימוס אופייני להופעתה של ג'ולי דריסקול, וקיבלו ב-מחיאות-כפיים מאופקות כוכבים כמו מנפרד מאן, או "הדברים הנחמדים".
 מי הצליח בפסטיבל הפופ בפאלרמו, שהסתיים השבוע? דווקא אחד משלנו, יגאל בשן, המשתתף שם בפעם השנייה ברציפות. במכתב ששלח ארצה מספר יגאל עצמו:

"כאשר הגעתי לכאן, כיומיים לפני הפסטיבל, עשיתי הכרה עם לחקה אמ-ריקאית רבת-משתתפים, המישה כושים ועשרה לבנים, הנשמעים בערך כמו "האבות והאמהות". שם הלחקה: "אפ וית דה פיפל — אל-על העם".
 "בילינו את הערב יחדיו, ושרנו להנא-תנו. התוצאה היתה מוצלחת כל-כך, ש-מארגן הפסטיבל הציע שהם ילוו אותי גם בחופעה. הלחקה, המשמשת כלהקת ייצוג אמריקאית, הסכימה, המעבד ה-מוסיקלי שלהם עשה לי מספר עיבורים דים לשירים שחבאתי עמי, ובבוקר שלפ-ני פתיחת הפסטיבל ערכנו חזרות מזורזות על הבימה, אשר ניצבה בשדה רחב-ידיים, בפרברי פאלרמו.
 "אינני יכול לתאר לכם את הרגשות של זמר ישראלי כמוני, כאשר הוא מוציא את עצמו לפתע מלווה על-ידי להקת-קצב אמריקאית מעולה, וקבוצת זמרות כושיות מתנועות מאחוריו ומאלתרת לווי קולי רבוגני. הרגשתי בעינים, וכנר-אה שגם נשמעתי בהתאם, כי קהל די נכ-

בד התאסף במקום, אף כי נותרו כמה שעות עד התחלת הפסטיבל עצמו.
 בערב, שעה שכוכבים כמו ג'ולי דריס-קול ומאנפרד מאן לא זכו לתגובה מי-ודת, קיבלו אותי ואת האמריקאים ב-התלהבות רבה, ואני מוכרח לומר שזאת

נישואין אזרחיות

קומדיה על טרגדיות

ללא דמעות (מאת סטרינדברג, בע"ב בוד פרידריך דירנמט; התיאטרון הקאמר). נשמתי של סטרינדברג הר תועות בנבכייתסביכהן הופכות בלבושו המילוליה-מבריק של דירנמט למשהו הדומה יותר לפארודיה על חשבון עצ-מן. מה ששאר ממחזהו הכאוב של סטרינדברג הוא מערכון ציני להחריד על הנישואין, גדוש הברקות לשוניות בתירגומו הקולע (לרוחו של דירנמט, כמובן) של נתן זך.

ההצגה יפה ומלוטשת. התפאורה וה-תלבושות של אריה נבון הולמים זה את זה ומבליטים את הקרירות והנקיון שיש בעיבוד מיוחד הזה. שלישיית השחקנים המשחקים את ה"קומדיה על טרגדיות הנישואין האזרחיות" כפי ש-כינה זאת דירנמט, מקצועיים ומהוק-צעים והיוצרים כל אחד פארודיה על טיפוס בזכות עצמו. הם: יוסף ידין (שזמן רב לא הזדמן לו תפקיד הפור לפי מימדיו הפיסיים ועם זאת כל כך מדויק ובלתי הגזמות); שמעון בר, ש-הדגיש את הצד החלקלק והערמומי ש-בצלע השלישית לנישואין וותיקי-סבל; ועדנה פלידל, המיטיבה לרקוד על עצי-בי בעלה ולהרקיז אותו במחול המוות האירסופי של שניהם.